

Quatre poemes

per Bartomeu Ribas i Guasch

SOBRE LA TEVA BOCA

La teva boca és un vector, una distància i un re-
lleu. Neix, com l'aigua, entre les vores del meu
somni, sota els ungüents i les bombolles, com lava
emissària de desig. Els teus llavis mostren creus,
mobles, fan oïbles els sorolls del metall dens. Unes
dents com gramàtica irregular mosseguen la frui-
ta nocturna i el tedi que visita l'aire. La teva boca
és també un pou, una ampolla insegura en tràmit
de dissoldre's amb la set. Fraccions, renúncies,
efectes implícits i volums: la teva boca és l'alcohol,
la quantitat en litres de la pluja i del fang. Vindrà
un moment prou aspre que et reduirà a la teva
sola boca. Música a la gola. Angines dels arbres.
Paisatge de la boca entre deixalles i saliva. La
teva boca comença a obrir-se i engoleix una neu
tètrica, un peix estantís, una simulació de vidres
que s'entelen.

(1984)

INTERIOR DEL PAISATGE

Cru,
el blau s'instal·la,
s'enfosqueix cada cop més,
sobre la línia blanca de les cases.
Hi ha el cel palpitant blavor,
sense cap estrella,
buit de lluna.
Soledat de finestres.
Gàbies de paraules,
de silencis lents,
mínims i pensadors.
Vivim, tan sols,
amb els ulls,
de sobte.
Captius entre aquest instant
i el vell desig
que s'acomplirà.

(1994)

PART

Part de la boca del cel és el mot.
El color blanc, pintura a la paret,
un llis, sentimental bloqueig seria,
o tan sols netedat de l'agonia,
que es confon amb l'espant que jo més sento:
part, part i bocí del destrossat crit,
esclat, principi i fi del gran esclat.
Allò que, més bàrbar, mai no s'acaba,
eludeix ara el suplici, l'ensurt,
i ja comença a tornar, tot, de nou.
Tot és inici. Tot és conclusió
d'unitat. Part del tros únic, el mot.
Part, la boca tan muda. Crit del cel.
O la mudesa del cel del callat.

(1995)

FINESTRA

Un poc de núvol que se'n va, reflex,
travessava la porta de l'abril.
Era matí i s'obria la finestra
com a ofrena de baladre blanc,
com a roser de queixa tan vermella.
Tornar endarrere res no valia.
Ens ve la llum, de cop, i sembla cendra.
A bocons despertem i s'il·lumina
la forma que Margalida regala.
Grega geometria, desgavell
de la necessitat amb cinyell.
Amb martiri que sembla, a la insabuda,
el foc del matí dispers, presoner
encara de tendreses altes, blaves
de cel a l'horitzó pacient, recte.
Amb mínimes parts un núvol surt, entra,
desapareix ple i buit el sobirà.
Un poc de contraban dels ulls, i viure.
Arribarà la llum a semblar l'u.
Talment així, fruit, fidel en finestra:
fugissera, diària recerca.
Plens de tumult passem, lents, al silenci.
Al convit de la llisquent primavera.
A la primera finestra del dia.
A la boca del bes pres i a l'ofrena.

(1996)